

wimaks wannaemmaks. Mis olleme leidnud? Sedda, et armastus naesterahwaga nisamma, nago maggus hais monnelislega, ühte on lodud: lil annab head haiso, mitte et ta tahhab, waid et se temmal lodud on, nenda armastab ka üks naene, mitte tahtmise, waid lodusse polest. Juhtub monni teist wisi naestest mõtlema ja räkima, kui meie siin olleme teinud, sel tulletame mele: wälja rohtude seas on ka koerputked, karroohhakad, nõggesed ja foggoni kihwtist mürgi rohto, mis surma sadab; agga sest meie se kord ei rägi; ka neilgi on omma hais ja ka nurjatuma naese süddames omma wisi armastus.

Jutto jätkuks kuulge weel üht juhtund asja, mis Hollandimaal on sündinud ja minno naeste kitusfel toeks woiks olla, et: senni kui naene ellab, senni temma ka armastab. — Antwerpi liina jures on üks waeste leitudlaste maia ja hullomaia üsna teine teise kõrwas. Mõllema maiadel on üks hoow ja üks ouewárraw kofko; üks

ainus müür lohbutab teist maia teisest. Aastal 1830 olli siin södda. Liinast lasti, wäljast lasti, mitmed maiad põlesid ja rahwas kiskendas, nago se parrago sõaahhastusses on. Wimaks hakkasid tullepombid, ka nimmetud maia peale langema ja maia mitmest kohhast põllema. Oh hädda! Mis nüüd nende wäetima laste ja hullo innimestega tehha? Ellusalt ei woi neid ommeti laska ärrapõlleda. Korraga peastid laste ja hullude tallitajad keif üksed lahti ja káffsid igga üht pöggeneda ni hásti, kui wois ja moistis. Seäl tõttasid nüüd lapsed ommalt ja nõdra arroga mehhed ja naesed ommalt poolt küljest howi peale wälja. Olli pealegi ó aeg ja polnud muud walgust, kui sedda, mis sõatulli ja põllewad maiad andsid. Ehf külhaige moistusfega, tundsid ommeti hullud ärra, et hädda ká olli. Mehhed kiskendasid, karjusid, nago metsellajad ja joofsid wimaks, kui üks ees hakkas minnema, keif üllelaste wárrawast wälja. Sedda samma teggid ka hullud naesed, agga kuida? Lapsed nuttawad